

РЕШЕНИЕ

№ 4491

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3896** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на К. С. К. от [населено място] срещу решение № СД – РД – 06 – 40/07.03.2013г на кмета на СО, с което се потвърждава решение от 21.01.2013г на Комисия, назначена със заповед № РД – 09 – 01 – 321/25.09.2012г.

С нарочно определение, АССГ в настоящия съдебен състав е приел, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 98 ал.2 от АПК, като предмет на съдебен контрол следва да бъде решението на комисията, а не акта на кмета на СО, с който при реализиран административен контрол се потвърждава решението на комисията.

С молба-уточнение, адв. К. заявява, че оспорва именно решението на комисията, а не акта на кмета на СО, като прави уточнение, че с Решение от 20.12.2012 г. Комисията по чл. 15 от Наредбата за предоставяне на социалните услуги "Асистент за независим и активен живот" на К. К. са определени общо 42 точки. Същото е оспорено от К., като във връзка с жалбата е постановено ново Решение на Комисията от 21.01.2013 г., което отменя първото Решение от 20.12.2012 г. и предоставя на г-н К. 47 точки общо – л. 80 по делото. Решението на Комисията от 21.01.2013 г. било обжалвано пред Кмета на СО и въз основа на това оспорване било издадено Решение № СД-РД-06-40/07.03.2013 г. Прави се уточнение, че се оспорва Решението на Комисията по чл. 15 НПСУАНЖ от 21.01.2013 г. , като се твърди, че видно от мотивите на Решение на Кмета на СО № СД-РД-06-40/07.03.2013 г. същият е изследвал законосъобразността на Решението на Комисията от 21.01.2013 г., като в

диспозитива била допусната техническа грешка при изписване на решение на комисията от 20.12.2012г.

С определение в открито съдебно заседание на 15.05.2013г АССГ е приел, че предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е решение на комисията от 21.01.2013г, което е било предмет на контрол за законосъобразност от кмета на СО, който с решение № СД-РД-06-40/07.03.2013г го е потвърдил. В действителност са касае за техническа грешка в диспозитива на решението на кмета на СО, но видно от текста на самото решение, с него се осъществява контрол върху решението на комисията от 21.01.2013г, като жалбата срещу същото решение е приета за неоснователна.

В тази насока, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е решение на Комисията по чл. 15 НПСУАНЖ от 21.01.2013 г.

Жалбоподателят претендира незаконосъобразност на това решение поради липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона. Дори и с жалбата да се изброяват като налични всички пороци съгласно чл. 146 от АПК, в изложението по същество и в писмените си бележки адв. К. претендира основно нарушаване на принципи от страна на общината при предоставяне на услугата и при избора на лица, на които да бъде предоставена. АССГ ще изложи в пълнота мотивите на процесуалния представител на жалбоподателя при оспорване на обжалвания акт, като ще изложи и своите съображения в насока, че оспорванията на адв. К. излизат извън предмета на настоящото производство.

Предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е законосъобразността на решението на Комисията по чл. 15 НПСУАНЖ от 21.01.2013 г. В писмените бележки на адв. К. се поставят редица проблеми, касаещи общината като ЮЛ и задълженията ѝ по приети нормативни актове, които са принципни задължения, свързани с предоставяне на социални услуги, определяне и обособяване на необходим бюджет за предоставяне на услугите и прочие. Цитира се разпоредбата на чл. 17 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, в която е посочено, че местното самоуправление се изразява в правото и възможността на гражданите и на избраните от тях органи да решават самостоятелно определени въпроси, в които влиза и предоставянето на социални услуги. Твърди се, че именно предоставянето на социални услуги е предвидено като една от мерките за интеграция на хората с увреждания в Закона за интеграция на хората с увреждания. Съдът споделя становището на жалбоподателя, че именно органите на местното управление са предвидени по закон за провеждане на държавната политика, свързана с интеграцията на хората с увреждания. Този въпрос обаче в рамките на конкретния казус би могъл да се отнесе единствено към въпроса за компетентността на органа, издал оспорваното решение, тъй като съдът не осъществява контрол върху цялостната политика на общината във връзка с предоставяне на изброените в писмените бележки видове социални услуги за възрастни хора, деца и прочие. Вярно е, че ЗИХУ сочи, че

хората с трайни увреждания имат право на финансова подкрепа в зависимост от индивидуалните им потребности за ползването на социални услуги, както и че е предвидено и финансирането на дейностите за интегриране на хора с увреждания да става за сметка на общинския бюджет. За да се предоставят тези услуги обаче от страна на общината, се изработва определен регламент, който дава възможност да се определят индивидуалните потребности на кандидата за дадена услуга на база медицинска експертиза и социална оценка, като резултатите от оценката се въвеждат в таблица за класиране и се предоставят услуги и средства съобразно определения за тези услуги бюджет, което правомощие не попада конкретно в компетентността на комисията, чиито акт се разглежда в настоящото производство. Според съда, относими към предмета на спора са само тези съображения изложени от адв. К., които касаят състоянието и потребностите на конкретния кандидат във връзка с направеното от него заявление за кандидатстване за услугата и правомощията на комисията по определяне на тези потребности и направените изводи въз основа на тях. Всички останали възражения, касаещи общи правомощия на общината по предоставяне на социални услуги и средства, които се отпускат за това, са правилни като изложение, но излизат извън предмета на спора, като още веднъж съдът посочва, че с настоящото производство не се осъществява контрол върху цялостната политика на общината чрез органите на местно самоуправление, какъвто е СОС и органите на местна изпълнителна власт, какъвто е кмета на общината в рамките на правомощията им – нормативни и изпълнителни във връзка с реализиране на правомощия по принципно предоставяне на социални услуги.

В тази връзка жалбоподателят чрез адв. К. твърди, че според предвидените в ЗИХУ изисквания, всеки човек с увреждане има право на определена подкрепа спрямо своите нужди. По делото е представено експертно решение № 4630 от 199 заседание, дата - 23.10.2003 г., видно от което г-н К. е инвалид със 100% загубена работоспособност, пожизнено. Излагат се подробно съображения, според които жалбоподателят не може да учи, тъй като за него се предвижда специално обучение, а то е до определена възраст, която е преминал. Твърди се, че той и роднините му постоянно се стремят да постигнат някаква степен на интеграция в обществото, доколкото състоянието му го позволява - всекидневно го водят в центрове за рехабилитация и интеграция, разхождат го, гледат кино и театър. Това било свързано с разходи, включително и за посещения за извършване на психологични консултации и процедури. В тази насока се твърди, че социалната услуга "Асистент за независим живот" е подпомагала г-н К. в задоволяването на нуждите му от общуване, култура и интеграция в обществото. Цитира се чл. 2, т. 1 НПСУАНЖ, където е посочено, че целта на тази услуга е компенсиране на дефицита при пълнолетни лица с трайни увреждания и затруднения при активното им социално включване и в ежедневното обслужване за подпомагане на тяхната независимост и активност. Твърди се, че именно чрез компенсиране на дефицитите на К. като човек в неравностойно положение, ще се постигне и активното му социално включване в обществото, като нямало как едно лице с дефицити да стане независим гражданин, ако не му се помогне да преодолее факторите, които го поставят в неравностойно положение. Според адв. К., полагащите от г-н К. и майка му усилия не са взети предвид от оценителната Комисия. В тази връзка се твърди, че програмата "Асистент за независим живот" е с цел подпомагане на хората с увреждания за тяхното активно социално включване,

както и за изграждане на независимост и активност. Според адв. К., не е ясно по каква причина се счита, че работата и ученето трябва да са с най-голяма стойност при оценка на потребностите, като се получават за тях по 40 точки, а всички останали дейности да бъдат пренебрегвани. Твърди, че К. не може да работи и да учи, като така той е обективно лишен и от точките, които се предоставят за учене. Според жалбоподателя, многобройните усилия, които той полага, се оценяват с 10 точки, а за учене и работа се дава по 40 точки за всяко, което го поставя извън услугата. В тази насока се претендира дискриминативно отношение. На следващо място се твърди, че К. не може да участва в изложби или конкурси, доколкото за тези дейности се изисква наличието на определен талант, който не всеки човек притежава. Претендира се, че К. не получава точки и от опцията да живее сам, тъй като живее с родителите си. Твърди се обаче, че същият е пълнолетен и родителите му не са длъжни да го издържат и да се грижат за него. Предвид дадените точки на заявителя, се твърди, че са пренебрегнати неговите усилия като човек с увреждане, както и че е нарушена целта на закона. Според жалбоподателя, поставеното изискване на НПСУАНЖ кандидатите да са с 90% или повече от 90% трайна неработоспособност, влиза в противоречие с условието те да работят или да учат. Твърди се, че с поставяне на това изискване СО поставя пред заявителите непреодолими пречки, като с това влиза в противоречие със Закона за интеграция на хората с увреждания и със Закона за защита от дискриминация. Излагат се подробни мотиви за това как липсата на предоставяните на К. до момента средства лишават същия от възможност да извършва всекидневните си действия. Майка му постоянно се грижела за него и не можела да отделя време за прехраната на семейството. В същото време тя била предпочела сама да се справи с проблемите, съпътстващи неговите болести, а не да го даде в специализираните центрове за хора с умствени дефицити. Твърди се, че с поставянето на изискванията за включване в социалната програма "Асистент за независим живот" се създавали предпоставки за развитие на дискриминационна среда. Една от целите на борбата с дискриминацията била именно изграждане на равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот. Хората с увреждания били принудени да се състезават за включване в програма за подпомагане на техните усилия за интегриране в обществото, като те не били поставени пред еднакви условия. Критериите били само привидно обективни, като в тази насока се претендира непряка дискриминация, така, както е описана в чл. 4, ал. 4 ЗЗДискр. Жалбоподателят се позовава на Конституцията като най-висш нормативен акт, където е посочено, че лицата с физически и с психически увреждания се намират под особена закрила на държавата и обществото. И на последно място се претендира неоснователност на отказа за включване на К. в програмата, базиращ се на липса на средства за всички хора в неравностойно положение. В тази насока се твърди, че в чл. 3, ал. 1 НПСУАНЖ е предвидено задължение на Столичен общински съвет да предвижда в бюджета си средства за тази услуга като вземе предвид прогнозите за потреблението през следващата година и приетите отчети за дейността от предходните години. В тази насока се твърди, че СОС не е изпълнил нормативното си задължение. Твърди се, че Столична община е длъжна да подкрепя всички хора с увреждания според техните потребности и това нейно задължение е заложено в Закона за интеграция на хората с увреждания и в Конституцията на Република Б.

Като заключение се прави искане за отмяна на Решение на Комисията от 21.01.2013 г.,

с което се отказва включване на К. К. в програмата "Асистент за независим живот". Претендират се и разноски по делото.

Ответникът по оспорването, Комисия за раглеждане на подадени документи за ползване на социалната услуга „Асистент за независим живот”, назначена със заповед № РД 09 – 01 – 321/25.09.2012г на кмета на СО се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата. Представя писмени бележки, в които излага подробни съображения за законосъобразност на оспорваното решение. За процесуална икономия съдът ще обсъди съображенията на ответника в контекста на установената подолу обстановка от фактическа и правна страна.

При извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, съдът приема жалбата за допустима като подадена в срок , от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

По делото е представена пълната преписка по оспорането решение, от която се установява следната обстановка от фактическа и правна страна:

По делото на л. 14 е представено ЕР на ТЕЛК № 4630 от зас. № 199 от 23.10.2003г, според текста на което К. С. К., [дата на раждане] г е със 100% загубена работоспособност с чужда помощ. В решението са описани общите заболявания на лицето с определена водеща диагноза. От представените от адв. К. писмени доказателства – л. 173 и следв. по делото е видно, че К. е ползвал социалната услуга „Асистент за независим живот”, предоставяна от СО, считано от 01.01.2012г. Заявление за предоставяне на услугата обаче се подава ежегодно, поради което на 03.09.2012г К. е подал заявление за ползване на услугата през 2013г, към което са приложени съответните документи, съгласно изискванията на наредбата: - декларации; решение на ТЕЛК; - медицинско направление и пр. По делото няма спор между страните, че заявлението или приложените към него документи са редовни.

Със заповед № РД – 09 – 01 – 321/25.09.2012г – л. 35 по делото, кметът на СО е определил комисия в състав по заповедта на основание чл. 15 от Наредбата на общината за предоставяне на социалната услуга „Асистент за независим живот”, която има правомощия да разглежда постъпилите заявления и приложените към тях документи на кандидатите за ползватели и асистенти на социални услуги от Наредбата; преценява съответствието на кандидатите с условията, посочени в наредбата и дава разрешение или отказва за участие в желаната социална услуга. Изрично в заповедта е записано, че комисията осъществява своята дейност по правила – приложение към заповедта; като определя броя точки за класиране на кандидатите за ползватели на услугите; извършва класиране и уведомява кандидатите за включването им в желаната услуга или в листа на чакащите. По делото е представено и заявление от кандидата за асистент.

По делото са представени доказателства, от които е видно, че във връзка със заявлението, на кандидата на ползвател на социалната услуга „Асистент за независим и активен живот” е изготвена анкета за потребностите за предоставяне на социалната

услуга. Видно от текста на анкетата – л. 22 по делото , в нея е описано здравословното състояние на кандидата съобразно представените медицински документи и решение на ТЕЛК; семейната среда; физическото състояние на лицето с оглед неговата двигателна активност и степен на самообслужване; психо-емоционалното и сензитивно състояние на кандидата; неговата социална активност, както и други дейности за активно социално сключване. Следва да се обърна внимание, че жалбоподателят не оспорва така изготвената анкета с оглед описаните пунктове за оценка. Изрично съгласно чл. 6 от Наредбата на СО , „Анкета за потребностите" (Приложение № 1.7) се изготвя от двама служители от Бюрото за социални услуги по местоживееене с участието на кандидата и/или законния му представител, въз основа на представените документи. П.1 от ДР на наредбата определя, че анкетата за потребностите е дейност, която се извършва от двама служители от Бюрото за социални услуги по местоживееене с участието на кандидат-ползвателя и/или законния му представител с цел определяне на неговото състояние и потребности. Становището на кандидата и/или законния му представител се отразява в „Анкетата за потребностите". В конкретната хипотеза такава анкета е изготвена – л. 22 по делото. Анкетата за потребностите се извършва ежегодно при всяко подаване на заявления за услугата и при промяна на обстоятелствата. Същата е направена в присъствието на кандидата и той не е отбелязал възражения срещу констатациите. Изрично, посочената погоре наредба предвижда възможност за писмено изразено несъгласие на кандидата с Анкетата , при което се извършва нова анкета от други двама служители от Б. с участието на кандидата и/или законния му представител въз основа на представените документи, която е окончателна. В случая обаче такава несъгласие не е изразено, като направив – същата анкета е подписана от кандидата със становище „съгласен съм с анкетата". Анкетата е този акт в процедурата по преценка на потребностите, който отразява фактическите констатации въз основа на представените документи и тези фактически констатации не са били оспорени от заявителя; те не се оспорват и в хода на съдебното производство. Съгласно текста на наредбата, служителите от Б. изготвят и „Предложение на служителите от Б. за класиране на кандидата за ползвател на социалната услуга „Асистент за независим и активен живот" (Приложение № 1.13) в съответствие с „Измерителя на броя точки за класиране на кандидатите за ползватели на социалната услуга „Асистент за независим и активен живот" (Приложение № 1.12). Една част от оспорванията на жалбоподателя касаят именно точкуването по отделните показатели в приложеното предложение и издаденото въз основа на него решение, като оспорването обаче е принципно и не касае поставените точки на този кандидат в зависимост от констатациите в анкетата, а защо **принципно** при работещ кандидат или учащ такъв се дават 20т или 40т, а по отношение на участие в дейности, насочени към подобряване на здравословното и психо-емоционалното състояние на лицето се дават 10т. Според съда, в рамките на това административно производство по оспорване на решението на комисията по чл. 15 от наредбата, следва да се преценят конкретните действия на комисията във връзка с процедурата по наредбата за определяне на необходимостта на конкретен кандидат от предоставяне на социалната услуга, за която кандидатства. В това производство съдът не следва да обсъжда законосъобразността на гласуваната наредба на СОС, приета с решение на съвета. Съществува отделно производство в нарочна процедура /3-членен състав на АССГ като първа инстанция/, в което може да се оспори валидността и законосъобразността

на подзаконов нормативен акт на СОС какъвто се явява наредбата. В хода на настоящото производство съдът може да не приложи определена разпоредба на наредбата по силата на ЗНА, ако същата пряко противоречи на разпоредба от нормативен акт от по-висока степен. В жалбата обаче не се прави конкретно позоваване на такова противоречие, като в рамките на това производство се иска установяване и на незаконосъобразност на решение на СОС, с което се приема наредбата за социалните услуги при СО; и на решенията на СОС във връзка с бюджета на общината и определените разходи по пера, включително и за предоставяне на социални услуги; - претендират се и дискриминативни разпоредби при наличие на изрично производство по ЗЗД, в който закон има нарочно създадени процедури за установяване на текстове като дискриминативни от специализиран административен орган и пред съд. Според съда, същите искания излизат извън предмета на настоящото производство и настоящият съдебен състав няма правомощия инцидентно в рамките на този контрол да осъществява и контрол за законосъобразност върху бюджета на общината; решение на СОС за приемане/изменение на процесната наредба и цялостната дейност на СО във връзка с предоставяне на социални услуги. Ответник в настоящото производство е само и единствено комисията по чл. 15 от сочената погоре наредба, като се осъществява контрол за законосъобразност само върху дейността на тази комисия във връзка с процедурата по предоставяне на поисканата от К. услуга „Асистент за независим живот” във връзка със заявление на същия, касаещо ползването на услугата през 2013г. Част от Наредбата за предоставянето на социалните услуги „Асистент за независим живот” е приложение 1.12. ИЗМЕРИТЕЛ НА БРОЯ ТОЧКИ ЗА КЛАСИРАНЕ НА КАНДИДАТИТЕ ЗА ПОЛЗВАТЕЛИ НА СОЦИАЛНАТА УСЛУГА „АСИСТЕНТ ЗА НЕЗАВИСИМ И АКТИВЕН ЖИВОТ”. Съгласно текста на същото приложение, с него се определят броя точки по отделните показатели, предмет на оценка; като се определя и методика за ориентировъчно определяне на броя точки. В конкретната хипотеза от адв. К. не се претендира неправилно поставяне на точките за този кандидат с оглед данните от анкетата, а незаконосъобразно, дискриминативно определяне на точките в това приложение в противоречие с разпоредбите на закона, без да се сочи в противоречие с коя норма на закона влизат тези определени точки. Що се касае до претендираното нарушаване на принципите на правото и целите на закона, съдът ще обсъди същите подолу в изложението си.

С решение от 19/20.12.2012г – л. 45 по делото, комисията по чл. 15 от наредбата е взела решение за определяне на 42бр.точки на кандидата К. , като поради изчерпване на определените средства по отношение на социалната услуга „Асистент за независим живот” лицето не е включено в услугата от 01.01.2013г, а се вписва в листа на чакащите.

Същото решение е оспорвано с жалба от К. от 07.01.2013г, като с решение от 21.01.2013г – л 80 по делото, комисията отменя своето предходно решение и определя на К. 47 бр. точки. Разликата касае дадени допълнително пет точки в частта по критерий – Други дейности, насочени към подобряване на здравословното и психоемоционалното състояние. Изрично в решението на л. 114-115 – 116 по делото са изложени мотиви за приемане на новото решение, като в заключение се разрешава ползването на социалната услуга, считано от 01.01.2013г, но въз основа на извършено

класиране и изчерпване на определените средства по отношение на социалната услуга, лицето не се включва в списъка с лицата, на които услугата се предоставя реално, а в списъка на чакащите.

Решението е обжалвано пред Кмета на СО, който с решение № СД-РД – 06 – 40/07.03.2013г отхвърля жалбата като неоснователна – л. 118 по делото.

Предвид изложеното погоре от фактическа и правна страна, АССГ в настоящия съдебен състав прави следните изводи от правна страна:

Атакуваният от жалбоподателя индивидуален административен акт - решение на комисията по чл. 15 от НПСУАНЖ е издадено от компетентен орган и във валидна писмена форма. Всеки административен орган при подадена жалба срещу постановен от него акт, има правомощие да измени или отмени своя акт, като последващо издадения акт подлежи на оспорване на общо основание. Съгласно чл. 15 от НПСУАНЖ, кметът на Столична община назначава комисия за разглеждане на документите по чл. 5 от същата наредба. Комисията е 11-членна и се състои от общински съветници, лекари, експерти и прочие. Правилата за работа на комисията се утвърждават със заповедта за назначаването ѝ. От приложените по делото доказателства е видно, че процесната комисия е в състав съгласно нормативните разпоредби и съгласно заповедта на кмета на СО за определянето ѝ. Съгласно утвърдените със заповедта правила за работа на комисията, същата се явява специализиран колективен орган за разглеждане и произнасяне по документите, представяни от кандидатите за ползватели и асистенти на социалната услуга А.. За проведените заседания на комисията са съставени надлежни протоколи при председателстването на председател и в присъствието на секретар. Протоколите са подписани от всички присъствали членове съгласно правилата за работа на комисията. Заседанията са проведени при необходимия кворум съгласно правилата, а решенията са взети с необходимото обикновено мнозинство, също съгласно правилата за работа на комисията. Съдът обръща внимание на това, че този контрол се осъществява с оглед принципа за служебното начало, без в жалбата да са твърдени подобни нарушения, освен общото изявление за нарушения на чл. 146 от АПК.

По отношение на издаване на оспорвания акт при спазване разпоредбите на материалния закон и по процедура съгласно нормативните разпоредби, АССГ не констатира нарушения в тази насока. От заявителя е подадено надлежно заявление с приложения към него документи, изискващи се по наредба; изготвена е анкета и предложение за класиране на кандидата; заявлението е разгледано от законосъобразно определен състав на комисия по чл. 15 от наредбата; на К. с протоколно решение на комисията е разрешено ползването на социалната услуга; с решение на комисията е извършено класиране на кандидатите в низходящ ред съгласно потребностите на кандидатите за ползватели, като видно от класирането, К. попада в списъка на чакащите поради изчерпване на предвидените средства за предоставяне на услугата.

По отношение на правилното прилагане на разпоредбите на материалния закон, съдът приема следното:

Според АССГ решението на комисията е законосъобразно постановено, като са отчетени потребностите на К. от асистент и на същия законосъобразно е разрешено ползването на услугата. Комисията е отчела неправилното определяне на точките в определен пункт при първото решение, който е поправен с последващо решение и е класирала К. със сбор от 47т. Причината за невключване на К. в услугата е в класирането, предвид определения лимит на финансови средства за предоставяне на услугата от страна на Столична община, което класиране става в низходящ ред съгласно анкетата на кандидата. Реално К. е класиран в списъка на потребителите, на които се предоставя услугата, но на този етап не може да я получава реално и като краен резултат не е включен сред ползвателите поради изчерпване на определените средства съгласно нормативните правила на наредбата. За да се вмести в предварително определения бюджет, комисията е определила като ползватели тези с общ брой точки 58 и повече от анкетата, като всички класирани с по-малко точки се включват в листа на чакащите. АССГ в настоящия състав приема становището на жалбоподателя в насока, че същият има реална нужда от ползването на услугата. Но и комисията го е определила като лице с право да ползва услугата. Комисията е извършила класирането на основание нормите на наредбата, които са действащи и според които се класират ползватели на услугата до изчерпване на средствата, предварително определени от СО за предоставяне на тази услуга. Бюджетът на СО се приема с решение на СОС и настоящият съдебен състав няма правомощие инцидентно в настоящото производство да извършва контрол за законосъобразност върху това решение.

По отношение на възраженията от жалбоподателя:

АССГ не споделя възражението на жалбоподателя, че оспорваното решение е постановено при липса на мотиви. Същото съдържа както фактически, така и правни основания за издаването му. По отношение на възражението, че у К. е налице обективна невъзможност да учи и да работи и така същият се дискриминира: Първо съдът следва да изложи, че страните не спорят по отношение на възможностите на К., а комисията прилага приетите правила по гласуваната от СОС наредба. Съдът приема, че комисията по чл. 15 от наредбата правилно е приложила правилата на наредбата. Не се сочат конкретни разпоредби от наредбата, които да не бъдат приложени поради това, че противоречат на конкретни разпоредби от закона. По отношение на твърдяната дискриминация, не се сочат лица за сравнение, които са поставени в по-благоприятно положение спрямо жалбоподателя при неравно третиране с оглед приложението на дискриминационен текст. Съществува и нарочно производство пред КЗД, или в отделно съдебно производство, в което да се претендира твърдяната непряка дискриминация, която се претендира да е налице при прилагане на такстовете от процесната наредба. В хода на това съдебно производство възражение се прави голословно, без да е подкрепено с доказателства за твърдяните факти, поради което се приема от съда за неоснователно. Критерии и правила са одобрени с решение на СОС при приемане на процесната наредба и същите са необходими за преценка от компетентния специализиран орган кои от кандидатите се явяват нуждаещи се от услугата и кои от тях не са.

Чл. 38 от Закона за интеграция на хората с увреждания в действителност задължава

общините, в рамките на тяхната компетентност да осигуряват на хората с увреждания социални услуги, състоящи се в осигуряване на транспортни услуги, достъп на хората с увреждания до места за обществено ползване и прочие. Съгласно чл. 36 ал.5 от Правилника за прилагане на закона за социалното подпомагане - при необходимост и съобразно потребностите на населението на всяка община могат да се разкриват и други видове социални услуги, извън изброените такива в текста на чл. 36 от същия нормативен акт. „Асистент за независим живот” е социална услуга за компенсирание на дефицита при хора с трайни увреждания и затруднения в ежедневно обслужване и допълва разнообразието от социални услуги в общността, която се предоставя на територията на Столична община и се финансира от нейния бюджет. Ползвател на асистент за независим живот е лице с трайни увреждания и затруднения в ежедневно обслужване, което ползва услугата „Асистент за независим живот” с цел съдействие при осъществяване на желаните от него ежедневни дейности, които не може да извършва сам. Чл. 4 от Наредбата за предоставяне на социалните услуги „Асистент за независим и активен живот” поставя кумулативни условия, на които следва да отговаря ползвателя на социалната услуга. В случая, лице, което желае да ползва услугата е г-н К., който е навършил 18 годишна възраст към момента на подаване на заявлението; има над 90% установена ТНР – 100% ТНР с чужда помощ съгласно приложено решение на ТЕЛК; като същият е до определената в чл. 68 ал. 1 от КСО възраст за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; има постоянен адрес на територията на Столична община – копие от лична карта ; и няма данни да е ползвател на сходни социални услуги през периода, през който желае ползване на тази услуга – в тази насока е попълнена и декларация от К.. Както съдът посочи, „Асистент за независим и активен живот” е социална услуга за компенсирание на дефицита при хора с трайни увреждания и затруднения в ежедневно обслужване и допълва разнообразието от социални услуги в общността, предоставя се на територията на Столична община и се финансира от нейния бюджет. Заложена идея и цел в Наредбата за предоставяне на социалните услуги „Асистенти за независим живот” е компенсирание на дефицита. Това означава предоставяне на тези конкретни услуги на конкретна целева група хора с тежки увреждания, което да изравни възможностите им за социализация, обучение и професионална реализация, а според разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 14 от Закона за защита от дискриминация такива мерки не представляват дискриминация, тъй като не лишават останалите лица с увреждания или същите лица от получаване на другите налични социални услуги, каквато е и практиката на КЗД, съгласно Решение № 60 от 17.03.2010 г., по преписка № 89/2009 г., първи състав и Решение № 53/14.03.2013 г. на 5-членен разширен заседателен състав по преписка № 27/2012 г., при което не е установена дискриминация. Съдът приема възраженията на ответника в насока, че услугата насърчава хората с висока степен на увреждания да започнат и продължат трудова дейност, да се обучават за придобиване на степен на образование или професионална квалификация и да поддържат здравето си, за да могат да постигнат независим живот и да се избегне тяхната изолация. Според ответника, инструментът за това насърчаване е даването на по-голям брой точки в Наредбата при извършване на изброените дейности, като това не лишава останалите хора с тежки увреждания от получаване на асистент за независим живот. Съдът споделя това възражение, като отново подчертава, че по настоящото дело предмет на съдебен

контрол не е наредбата на СО за предоставяне на тази услуга.

В действителност, видно от приложените доказателства по преписката, на г-н К. е разрешено ползването на социалната услуга и той участва в класирането, въпреки че посоченият в неговото Решение относно ползването на услугата и общ брой точки не е достатъчен за включване в услугата в рамките на наличния бюджет.

Според ответника, които възражения се споделят от състава на АССГ, Социалната услуга „Асистент за независим и активен живот“ е насочена към пълнолетни лица с трайни увреждания за подпомагане на тяхната независимост и активност, а „Асистент за независимо детство“ е насочена към деца с трайни увреждания с цел подпомагане на тяхното развитие. Според ответника, към настоящия момент тези две услуги се предоставят на над 1000 души. Услугите представляват уникална мярка, финансирана от общинския бюджет, която цели подкрепа на хората с увреждания за образование, квалификация и заетост. Съдът споделя възражението на ответника в насока, че засилването на ролята на нетрудоспособността като самостоятелен критерий би превърнало социалната услуга в социална помощ. В действителност, в Закона за социално подпомагане и в Правилника за прилагането му се прави ясно разграничение между социална услуга и социална помощ. В чл. 3, б. „в“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания, като изричен принцип на закрила на хората с увреждане е формулиран принципът „пълноценното и ефективното им участие и включване в обществото“. В чл. 27, б. „з“ от същата Конвенция е създадено публичното задължение за насърчаване на заетостта на хора с увреждания чрез подходящи политики и мерки, които могат да включват програми за преференциална заетост, икономически стимули и други мерки, както и съдействие за придобиване от хората с увреждания на трудов опит на свободния пазар на труда. Съгласно чл. 41а от Закона за интеграция на хората с увреждания, хората с трайни увреждания имат право на финансова подкрепа в зависимост от индивидуалните им потребности, чрез услуги за получаване на трудова и професионална квалификация, достъп до образование и обучение. Съдът приема възражението на ответника, според което особената конституционна закрила на лицата с увреждания не изключва необходимостта от диференциране на мерките в изпълнение на тази закрила. Целта на услугата, да бъдат подпомагани социално активните лица с трайни увреждания, е правомерна и законна. Съдът категорично споделя възражението на ответника, според което, не съществува нормативна невъзможност лицата с увреждания в Република Б. на каквато и да е възраст, да се обучават за придобиване на степен на образование и/или професионална квалификация. Това се осъществява в учебни заведения или центрове за професионално обучение, акредитирани от Националната агенция за професионално образование и обучение. Не съществува и понятие „негодност за всякакъв вид труд“, а съгласно НПСУАНЖ за работа се признава и извършването на дейности от лицата с увреждания по граждански договор. В тази насока ответникът излага данни, според които, социалната услуга реално постига интеграционен ефект - през 2012 г. от включените в услугата „Асистент за независим живот“ 1153 лица - 254 работят, 511 посещават учебно заведение, 30 посещават детско заведение, а 430 извършват други дейности, представляващи социална активност. Съдът споделя възражението на ответника, според което диференцирането на ползвателите на социални услуги е с цел подпомагане на хора с увреждания от отделни рискови групи,

при отчитане на техните специфични потребности, за водене на независим живот, което е обективно оправдано и в изпълнение на законовата цел от чл. 4, т. 2, т. 3 и т. 5 от Закона за интеграция на хората с увреждания и следва да се приеме, че те са подходящи.

Съдът споделя и възражението на ответника в насока, че предмет на претенцията освен оспорването на индивидуалния административен акт, изглежда е и „претеглянето на критериите“, конкретно доколко е оправдано в критериите за оценка, социалната активност на кандидата да бъде оценявана с по-голям брой точки за учене и работа, а за останалите компоненти от оценяването да бъде предвиден по-малък брой точки. В действителност, следва да се има предвид, както съдът погоре посочи, че броят или максималният брой точки, определян на лицата по отделните категории, е определен нормативно от Столичният общински съвет-той е част от Приложение № 1.12. към Наредбата - „Измерител на броя точки за класиране на кандидатите за социалната услуга“. Съдът приема възражението на ответника, че в този смисъл Комисията е действала стриктно, в рамките на своята компетентност съгласно нормативния акт. В настоящото производство не би могло да се оспорва нормативен акт на общинския съвет, за което има предвиден особен ред, съгласно АПК, като СОС не е и ответник в производството по делото.

По отношение на възражението, че г-н К. К. не живее сам, а с родителите си. Тази фактическа констатация е отразена в изготвената анкета и не се оспорва от жалбоподателя. Родителите осигуряват грижа и издръжка на заявителя. Правилен е извода на ответника, че комисията обективно преценява дали лицата разполагат с външна подкрепа или реално живеят сами и не се подпомагат от никого, като диференцира и определения за това брой точки. При ограничен бюджет за услугата следва да се направи подбор при определени критерии, които са предвидени в нормативен акт.

По отношение на възражението, касаещо бюджета за услугата: Съдът приема възражението на ответника, че бюджетът на социалните услуги „Асистенти за независим живот“ се определя от Столичния общински съвет с негово решение за сборния бюджет на Столична община за съответната година, който кметът на Столична община и още повече комисията по чл. 15 е длъжна да изпълни и да включи в услугата толкова кандидати, колкото позволява бюджетното ограничение. Комисията няма правомощие да прави изменения по така заложен бюджет. Всяка социална услуга в Р. Б. съгласно социалното законодателство има свой бюджет и няма нормативен акт - закон или подзаконен такъв, който да задължава държавен орган и още повече местен орган да надхвърля финансовите си възможности. Съдът споделя възражението на ответника, че Столичният общински съвет не е страна по настоящото дело, нито неговата преценка е предмет на настоящото дело, а единствено преценката на специализирания изпълнителен орган - комисията по чл. 15 от НПСУАНЖ.

С оглед гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че оспореното решение на комисията по чл. 15 от НПСУАНЖ е постановено от компетентен орган, при спазване на установената форма, не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и е издадена в съответствие с целта на закона и на приетата наредба на СО, поради което и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, на ответника се дължи присъждане на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБА на К. С. К. срещу решение от 21.01.2013г на комисия при СО относно ползване на услугата „Асистент за независим и активен живот” по НПСУАНЖ .

ОСЪЖДА К. С. К. да заплати на СО разноски по делото в размер на 150лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: